

Σε αυτούς τους δρόμους σε αυτή την κοινωνία... ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες οι μνήμες επιστρέφουν συνταρακτικές. Οι μνήμες από τις μέρες του Δεκέμβρη που ήρθαν ξαφνικά και για ενάμιση μήνα πιστέψαμε ότι μπορούμε να πάρουμε στα χέρια μας τον κόσμο. Δεν ξεχνιέται άλλωστε εύκολα αυτή η περίοδος. Η δολοφονία ενός 15χρονου επειδή απλά βγήκε στην περιοχή που γούσταρε να βγαίνει, η δολοφονία ενός από εμάς ήταν σαν τους πρώτους κεραυνούς που σπάνε την σιωπή πριν την καταιγίδα...

...Έχουμε την οργή

Για τις χιλιάδες κόσμου που έζησε τον Δεκέμβρη, όλα ξεκίνησαν σαν πηγαία αντίδραση στην δολοφονία του Αλέξη, όπου ο καθένας από μας έβλεπε στο πρόσωπό του τον εαυτό του. Όμως η αντίδραση αυτή δεν έμεινε εκεί. Για όλους αυτούς τους νέους και τις νέες οι μέρες που ακολούθησαν την 6η του Δεκέμβρη ήταν η πρώτη πολιτικοποίηση, η πρώτη εξέγερση που έζησαν και έδρασαν εντός της. Ήταν η πρώτη εξέγερση της σύγχρονης κρίσης του καπιταλισμού, που υποσχόταν πως η νεολαία θα αποτελέσει πειραματόζωο και θα είναι η πρώτη ύστερα από πολλές γενιές που θα ζήσει χειρότερα από τις προηγούμενες. Γι' αυτό το λόγο, ακόμα και μετά από 11 χρόνια όπου το κίνημα γνώρισε την ελπιδοφόρα άνοδο και την σκληρή απογοήτευση, οι μέρες του 2008 αποτελούν σημαντικό κομμάτι της συλλογικής μνήμης.

Τον τελευταίο καιρό οι μνήμες αυτές διεγείρονται ξανά. **Η κυβέρνηση της ΝΔ με σημαία της την ακροδεξιά ατζέντα του Νόμου και της Τάξης, οπλίζει τους νέους "Κορκονείς"**. ΜΑΤ-ΟΠΚΕ-ΔΕΛΤαδες, αφήνουν ελεύθερα τα δολοφονικά τους ένστικτα με διαταγή του υπουργείου δημόσιας τάξης. Από τύχη δεν θρηνούμε νέο Γρηγορόπουλο, την στιγμή που τα παραληρήματα για την νόμιμη και δικαιολογημένη αστυνομική βία από στελέχη της κυβέρνησης (στον ΣΚΑΙ, πού αλλού;) προμηνύουν την κλιμάκωση της καταστολής. Η προσπάθεια να γίνει "κανονικότητα" και στην Ελλάδα ότι **κάθε προσπάθεια αντίστασης θα θρηνεί νεκρούς και τραυματίες από την κρατική καταστολή**, όπως συμβαίνει στο "υπόδειγμα καπιταλιστικής δημοκρατίας" της Γαλλίας με τα κίτρινα γιλέκα να έχουν περισσότερους νεκρούς και από τον Μάη του '68, αλλά και στην χώρα πειραματόζωο του νεοφιλελευθερισμού, την Χιλή, με την χρήση όπλων απέναντι στον εξεγερμένο λαό. Πλάι σε αυτά, το φακέλωμα των σωματείων, η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, οι χουντικές έμπνευσης συλλήψεις και η απελευθέρωση Κορκονέα και Ρουπακιά έρχονται να συμπληρώσουν το παζλ της επίθεσης στο δικαίωμα του λαού να αγωνίζεται και να διεκδικεί.

Το καλοστημένο αυτό σχέδιο φτάνει στην πρώτη του κορύφωση με το προκλητικό τελεσίγραφο Χρυσοχοϊδή. Η απειλή για άδειασμα των καταλήψεων μια μέρα πριν από την 6η Δεκέμβρη αποτελεί **ευθεία επίθεση σε κάθε διαφορετική φωνή αντίστασης και κομμάτι της συνολικής επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα**, που ξεκίνησε με την κατάργηση του ασύλου και θα συνεχιστεί με αμείωτο ρυθμό. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να είναι ακόμα μια ήττα της κυβέρνησης, όπως έγινε στην ΑΣΟΕΕ. Για τον κόσμο που καθημερινά βιώνει την εκμετάλλευση και την καταπίεση του κεφαλαίου, **η ενότητα στην δράση πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Η επίθεση σε ένα κομμάτι του κινήματος, ακόμα και με διαφωνίες στις μορφές δράσης, δεν θα αργήσει να στραφεί και σε όλο το κίνημα και για αυτό δεν χωράνε μισόλογα**. Σύσσωμο το κίνημα και οι δυνάμεις του πρέπει να πουν **κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις και τους αγωνιστές**.

Να κάνουμε την οργή μας δύναμη ανατροπής! Στον δρόμο να τσακίσουμε την πολιτική της φτώχειας και του φασισμού.

Η επίθεση αυτή δεν είναι μια δεξιά παρέκκλιση ωστόσο. **Είναι ο κανόνας του σύγχρονου καπιταλιστικού κόσμου**, που κάνει όλα τα αστικά κόμματα - παρά τις επιμέρους διαφορές- να συγκλίνουν στην ουσία της ασκούμενης πολιτικής. Οι Δημοκρατικοί δίνουν την σκυτάλη στους

Ρεπουμπλικάνους στις Η.Π.Α. οι Χριστιανοδημοκράτες στους Σοσιαλδημοκράτες στην Ευρώπη, έτσι και στην Ελλάδα, η ΝΔ βαθαίνει τα κεκτημένα των ΣΥΡΙΖΑίων και δίνει το δικό της ιδεολογικό στίγμα στην προσπάθεια τρομοκράτησης του κινήματος για να μην μπορέσει αυτό να γίνει απειλητικό. **Ξέρουν καλά ότι η πολιτική τους είναι βαθιά ταξική και θα βρει απέναντί της αντιστάσεις, θέλουν να μην δώσουν την ευκαιρία στους από κάτω να νιώσουν αυτοπεποίθηση ότι μπορούν να πάρουν νίκες.** Ας μην ξεχνάμε ότι την ίδια περίοδο με το τελεσίγραφο Χρυσοχοϊδη, συζητιέται και το νέο ασφαλιστικό που είναι σημαντική πρόκληση για τους εργαζόμενους, αλλά και το νομοσχέδιο για την παιδεία που ήδη έχει ξεσηκώσει μαζικές αντιδράσεις από τους φοιτητές. Τις πρώτες απαντήσεις τις έχουν πάρει ήδη. Η πολιτική τους έχει βρει αναχώματα, όμως ακόμα ο συσχετισμός είναι υπέρ τους. Είναι καιρός το κίνημα να σηκώσει το γάντι στα αντιδραστικά σχέδια κυβερνήσεων και κεφαλαίου που θέλουν φτώχεια, καταστολή και πόλεμο. **Η 6η Δεκέμβρη δεν είναι μόνο μάχη της νεολαίας, αλλά όλο το στρατόπεδο της εργασίας πρέπει να είναι στο δρόμο για να δώσει το έναυσμα της αντεπίθεσης!**

Στην εποχή των εξεγέρσεων

Όμως δεν είναι μόνο η αστυνομοκρατία που διεγείρει τις μνήμες μας. Οι εικόνες των γεμάτων δρόμων από κάθε γωνιά του πλανήτη, οι εικόνες των καταπιεσμένων που μάχονται, που χορεύουν και τραγουδούν τα τραγούδια της επανάστασης, μας κάνουν να νιώθουμε όπως τότε. Τα πολλά πρόσωπα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, η φτώχεια, ο ρατσισμός, ο πόλεμος, η έμφυλη καταπίεση και η περιβαλλοντική καταστροφή, είναι αφορμές για κινηματικά ξεσπάσματα διεθνώς. Το τελευταίο κύμα των ξεσπασμάτων αυτών, παίρνει ακόμα πιο μαχητικά χαρακτηριστικά, με τον κόσμο να μην υποχωρεί από τον δρόμο, ακόμα κι αν κερδίσει τα αιτήματα του όπως στην Χιλή, ακόμα κι αν η παρουσία του εκεί σημαίνει ότι θα θρηνεί νεκρούς από την ωμή βία του αστικού κράτους. Αυτό μόνο τυχαίο δεν είναι, αλλά αναδεικνύει τις ανεπίλυτες αντιφάσεις του συστήματος και την είσοδο σε μια εποχή εξεγερτικών γεγονότων, που θα ανοίξουν ξανά βαθύτερα πολιτικά ερωτήματα για το μέλλον των κινημάτων.

Αν ο Δεκέμβρης ήταν η ερώτηση να δώσουμε σήμερα τις απαντήσεις που απαιτούνται!

Όμως τα ερωτήματα του Δεκέμβρη είναι ακόμα ανοιχτά. Πώς συνεχίζουμε και πού θέλουμε να πάμε; Αρκεί μια αλλαγή κυβερνητικού τύπου για να ζήσουμε καλύτερα; Μπορούμε να μιλήσουμε στον 21ο αιώνα για την επανάσταση απέναντι στο σάπιο σύστημα του καπιταλισμού, για μια άλλη εξουσία όπου θα ελέγχει την παραγωγή ή κοινωνική πλειοψηφία; Μπορούμε να περιγράψουμε μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και διεθνισμού, όχι σαν κάτι μακρινό και ουτοπικό, αλλά σαν κάτι που θα παλέψουμε για να το ζήσουμε; Οι εικόνες των εξεγέρσεων μας φέρνουν ελπίδα γιατί δείχνουν ότι μια άλλη ζωή είναι εφικτή. Γιατί φέρνουν στην επιφάνεια την συλλογικότητα και την αλληλεγγύη, το πείσμα και την μαχητικότητα, αλλά και την ανάγκη για να ζήσουμε αλλιώς. Φέρνουν στο προσκήνιο την ανάγκη για μια ζωή που θα σπουδάζουμε και θα δουλεύουμε στο αντικείμενο που μας αρέσει, που θα έχουμε ελεύθερο χρόνο να ασχοληθούμε με ότι μας γεμίζει, που οι λαοί θα μοιράζονται τις παραδόσεις και την ιστορία τους ζώντας ειρηνικά, και είναι σήμερα περισσότερο εφικτή από ποτέ. Το μόνο εμπόδιο είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται το μυαλό και τα χέρια μας για ένα κομμάτι ψωμί, είναι αυτοί που προσπαθούν να μοιράσουν την γη με πολέμους για να την καταστρέψουν ώστε να βγάλουν περισσότερα κέρδη, αυτοί και το πολιτικό τους προσωπικό. Εμπρός λοιπόν για ένα κίνημα που δεν θα σταματήσει μέχρι να τα πάρει όλα! Για να είναι μόνιμο άγχος των “από πάνω” η κομμουνιστική απελευθέρωση των εργαζομένων και της νεολαίας! Εμπρός για ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα που θα συμβάλλει ώστε αυτό το κίνημα να νικήσει!

Στις 06 Δεκέμβρη όλοι/όλες στους δρόμους! νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση